

КАЗ БУКИ ВЕДИ

Никой не е в състояние да удържи силата на една идея, чието време е дошло! ...

ГОДИНА 9, БРОЙ 39, УЧИЛИЩЕН ВЕСТНИК НА СУ "Иван Вазов" гр. Плевен

май 2019

Вестникът е лауреат на Седмия национален конкурс за ученическа журналистика "Стоян Михайловски" - 2014 г. - първо място
Носител на трета награда в Шестия национален конкурс за ученическа журналистика "Стоян Михайловски" - 2013 г.
Носител на първа награда в Четвъртия национален ученически журналистически конкурс "Григор Попов" - 2016 г.
Носител на първа награда в Петия национален ученически журналистически конкурс "Григор Попов" - 2017 г.
Носител на първа награда в Шестия национален ученически журналистически конкурс "Григор Попов" - 2018 г.

Цена 1 лев

Вестникът ни получи Голямата награда в националния конкурс „Григор Попов“

Горди сме да ви съобщим, че след четири първи награди донесохме в училище поредния си висок приз

Екипът на училищния вестник на СУ "Иван Вазов" бе в Разград, където участва в тържествената церемония по награждаване на победителите в Седмия национален конкурс за ученическа журналистика на името на Григор Попов. Кметът на Община Разград връчи Голямата награда на вестника – плакет с лика на патрона, както и специална грамота за екипа на вестника. Получихме и две индивидуални награди. Камелия Григорова от 11б бе класирана на второ място за интервюто си с Марта Вачкова „Диагнозата на съвременното поколение е самота“, а Анна Стайкова от 11б взе трета награда за коментара си „Ако искате да видите как Дон Кихот умира за парче салам, включете телевизора“.

Как премина церемонията, както и впечатления от първо лице – стр. 4

Червени балони полетяха към небето

Учениците от 4д клас отбелязаха Световния ден на хемофилията, като пуснаха пред сградата на училището червени балони. Нека бъдем съпричастни и подкрепяме хората с това заболяване не само на 17 април!

Не пропускайте

- ✓ Защо социалните мрежи ни превръщат в асоциални хора? Как стана така, че не можем без телефон и по-лесното общуване бавно се превърна в единственото ни общуване – **стр. 9**
- ✓ Учим различно, спортуваме не само за здраве, а и за медали, покоряваме върхове в науката и изкуството. Кои наши съученици донесоха високи награди в училището ни – **стр. 2, 3, 12**
- ✓ 24 май - Честит празник на четящите и мислещите, празник на духа и светлината, на образованието и просветата, на малки и големи ученици – **стр. 10**
- ✓ Очи в очи с легендата Васко Кръпката – „Пожелавам ви да сте свободни! Да пътешествате по целия свят, но да не забравяте България. И някой ден да си дойдете у дома!“ – **стр. 5**
- ✓ Запознайте се с една енциклопедична личност, която вече видяхте на телевизионния екран в предаването „Стани богат“. – **стр. 5**
- ✓ Дошло е време да се вслушаме в гласа на майката Земя и да се опитаме да четем знаците, които тя ни дава. Помогнете ни и споделете нашите екотревоги – **стр. 8**
- ✓ Език мой – враг мой! С много любов и грижа за родния език продължаваме да воюваме на различни фронтове – търсим грешки, включително и в свои текстове, пазим самобитността му, провокираме – **стр. 10, 11**

Изпращаме Випуск 2019

Приятелю, последният звънец удари!

Не губете волята си за успех и помнете, че граници не съществуват и че това е само началото на Пътя!

Кои са абитуриентите – вижте ги, прочетете какво мислят на раздяла, какви пожелания имат към всички нас, стискайте им палци за всичко важно, което им предстои – **стр. 6 и 7**

Репортер

Споровете са в кръвта ни

Надяваме се един ден наистина да станем победители – не в часа по физика, а в живота

Ако в училище имаше предмет по „Спор и дебати“, всички щяхме да бъдем отличници. Това разбрахме благодарение на един по-различен час по физика, в който ние разгорещено спорехме. Не, спокойно, чак до бой не се стигна. Всъщност задачата, която госпожа Маринела Маринова ни постави, бе да разделим класа си на два отбора (всеки начело с капитан) и да дискутираме тема, свързана с двигателите с вътрешно горене. Часът премина различно в различните класове.

9г избраха да спорят на тема „Бензинови срещу дизелови двигатели“. Техен водещ бе Добромир Тотев, който откри дебата и представи кратка история на двата вида двигатели. След това се започна спорът. Капитанът на бензиновите двигатели Кристиан Георгиев отправяше сериозни обвинения срещу дизеловите, които пък бяха предвождани от Александър Бояджиев. Те пък се защитаваха усърдно и не се предаваха. Победител в дискусиата може би е отборът на Кристиан, тъй като успяха да ни убедят в положителните качества на бензиновия двигател.

В 9д пък обстановката бе едновременно много нажежена и смешна.

Те избраха същата тема. Водещият Георги Петков откри срещата, представи кратка история на двигателите и участваше активно по време на цялата среща, забавлявайки всички с шегите си. Капитан на „дизеловия“ отбор беше Мартин Камбушев, а на „бензиновия“ - Християна Попова, макар и Ниагара Георгиева да се оформи като лидер. Техният отбор бе много добре подготвен, всеки от тях имаше информация и се включваше на място, но те далеч не бяха звездите на дебата. Отборът, защитаващ бензиновите двигатели, определено блесна, защото спореше не само с противника, но и със себе си. Често се случваше водещият да прекъсне техен спор с думите „Ти не трябва да спориш с него, а с другия отбор!“ и това бе причината да ги определим като победители – задето спореха на два фронта! Но това, разбира се, е в кръга на шегата. Реалните победители са бензиновите двигатели. 9б бяха единствените, които избраха различна тема - „Двигателите с вътрешно горене срещу околната среда“. Водещата Александра Георгиева откри дебата, представи информация, а после изслуша спора с интерес. Отборът,

защитаващ околната среда, начело с Миглена Марчева отправяше сериозни обвинения, свързани със замърсяване на въздуха, вреда върху живите организми и унищожаване на планетата. Но двигателите с вътрешно горене, чийто капитан бях аз, успяха да се защитят във всяко обвинение, изтъквайки нуждата от двигатели, невъзможността за покупка на електрокар и нуждата от парников ефект, което бе причината да спечелят. 9в спореха на тема „Бензинови срещу дизелови двигатели“ и там спор наистина се зароди. Водещата Александра Кончарска, която също участваше активно, често се налагаше да вика „Може ли да не се карате?!“. Отборът на бензиновите двигатели, чийто капитан бе Ивайло Банзаров, не спираха да се борят за победа, но и дизеловите двигатели с капитан Даниел Илиев не оставаха назад. И наред със споровете, не пропуснаха да се хванат на бас. Всъщност тук всеки от отборите спореше за всичко и е невъзможно да се избере победител. И макар и само за един час, ние засегнахме проблеми, които учените се опитват да разрешат от години наред. И въпреки че сме още много млади, осъзнахме, че светът ще бъде в нашите ръце и споровете ни в този един час ще се превърнат в ежедневни проблеми. Надяваме се един ден ние да успеем да се справим с тези проблеми и да станем победители – не в часа по физика, а в живота!

Зина Махмудова 9б

Готови сме за финалния кръг на „Моята родина“

Дотук в състезанието взеха участие 139 ученици от първи до седми клас

Всички победители в първия и втория етап на националното състезание получиха сертификати за отлично представяне. За участие във финалния кръг на състезанието на 20 април 2019 в Стара Загора, съгласно регламента, ще заминат ученици, които са получили медали и са с най-висок общ брой точки в двата кръга. Те са

Борис Йорданов, Габриела Ангелова, Цвета Караджова, Рая Маринова, Венцислав Йотов, Преслав Йорданов, Гертана Младенова, Преслава Георгиева, Мартин Младенов, Александър Пресолски, Теодор Гевреков, Денислав Стоев, Борис Петранов, Андреа Генова, Валерия Скравенска, Лъчезар Петров, Михаил Иванов, Никол

Антон Димитров, Виктория Недялкова, Иван Вълев, Ема Тодорова, Габриела Петранова, Гертана Христова – от втори клас. От трети – Марина Вълчева,

Мошева и от пети клас - Михаела Стоянова и Калина Василева. Пожелаваме им успех!

В@з Буки Веди

Отново първи в конкурс за рисунка

Кристина Станева от 7б клас бе удостоена с Голямата награда в националната надпревара

Най-добрите художници от нашето училище участваха в националния конкурс за детска рисунка на тема „Освобождението“, организиран от Община Плевен и регионалния Военноисторически музей в града. Кристина Станева от 7б клас бе удостоена с Голямата награда на конкурса. Втора на-

бориха 318 творби от 36 населени места в страната. Бяха наградени и техните преподаватели по изобразително изкуство - Клаудия Черакчиева и Росица Симова. Поздравяваме победителите и им пожелаваме още много награди!

Анна Стайкова 11б

Златни медали за скиорите ни

Разказахме ви в предния брой за тридесет четвъртокласници, които в продължение на четири дни преживяха незабравими мигове по време на ски училището в Беклемето, защото бяха сред избраните да участват в проекта „Научи се да караш ски“. Всичко е добре, когато завършва добре. Е, добре завършиха, нямаше травми и контузии, но не това имаме пред вид. В състезанията, които се организираха в края на обучението, бяха отличени най-добре научилите се да карат ски.

Финалното състезание между всички участници в проекта от всички училища трябваше да определи кои застават на челните места. Голямата награда е за Александра Лакова от 4б и Анатоли Богданов от 4а клас. Те

участваха безплатно във финалния лагер по проекта в Банско. На първо място са и Цветина Иванова – 4б, Яна Янева – от 4г и Юлиан Миленов – 4в клас. Браво на нашите момичета и момчета, а на организаторите – благо-

дарим! На стр. 11 прочетете част от впечатленията на скиорите в първо лице, споделени непосредствено след завръщането им от обучението.

В@з Буки Веди

Браво на Дениз

След първо място сред седмокласниците в Областния кръг на олимпиадата по информатика Дениз Потурлиев от 7а клас трябваше да се състезава със 123-ма участници в националния кръг. Върна се отново като победител – с грамота за отлично представяне и точки, които се равняват на оценка 5,56. Гордеем се с теб и ти пожелаваме все високи резултати!

Продължаваме към финала на Spelling Bee

Кирил Танов и Велислав Вълчев се представиха достойно на регионалното състезание във Велико Търново - Кирил се класира на първо място и продължава към финалния кръг в София, а Велислав стана трети. Поздравяваме ги и им пожелаваме още успехи!

Репортер

Учим различно

Колко хубаво е да получиш впечатления за историческите факти и процеси не от учебника, а от човек, който ги е усетил и преживял.

Това почувствахме ние, деветокласниците, които бяхме в артзалата на регионалната библиотека

страна. В разговорите се включиха председателят на УС Пенка Спасова, Васко Кръпката, който бе

„Христо Смирненски“ заедно с преподавателя си по история Горан Делиев, за да участваме в поредния семинар по проект „Диалог“. Събитието премина изключително интересно. В началото изгледахме кратка презентация, която ни запозна с Пражката пролет от 1968 г., с хронология на най-бурната година – 1989-а, сложила начало на „революциите“ във всички източноевропейски социалистически

специално поканен за срещата, и ние, които имаме възможност да задаваме въпроси. Естествено, че трябваше и да попеем – изслушахме „Няма връщане назад“ и „Нека бъде светлина“, лично изпълнени от Васко Кръпката. Срещата приключи с раздаване на автографи, снимки и много усмивки.

Хубаво е да учим различно!

Зина Махмудова 9б

В Деня на конституцията – в Административния съд

Точно в Деня, в който отбелязваме 140 години от приемането на Търновската конституция, ученици от 11а и 11б клас бяха гости в Административния съд – Плевен като част от инициативата „Ден на отворените врати“. За работата на съдиите и съдебните служители пред нашите съученици говори

съда някога е трябвало да владее, както и превод на императорска тугра, издадена през август 1872 г. при управлението на султан Абдул Азис с предговор от Атанас Буров, нотариални актове. С тях ги запозна съдебният администратор Симеон Кънев.

Някои бъдещи юристи имаха въз-

председателят на съда Николай Господинов. Единайсетокласниците бяха официално приети в заседателната зала № 1 на съда, където бяха изложени интересни архивни документи и старопечатни книги, свързани с правораздаването в района. Най-голям интерес предизвика учебникът по бързопис, който протоколчиците в

можност да проверят как ще се чувстват на местата на съдебния състав, както и да получат отговори на своите въпроси. Всички си тръгнаха с полезен подарък – Конституцията на Република България.

Благодарим на домакините за интересната и полезна среща!

В@з Буки Веди

Станете автори в брой 40

Основна тема в последния за тази учебна година брой на училищния вестник е лятото. Как най-полезна да е лятната ни ваканция – какво да посетим, какво да научим, как да оползотворим времето си приятно и полезно, какво да прочетем...

Вашите предложения очакваме на el_vestnik@abv.bg!

Коментирахме възможностите за гражданско участие при управлението на избори

Наша ученици бяха част от международната конференция на тема „Прозрачност на управлението при избори и други възможности за гражданско участие“ – събитие от проекта „Участие на гражданите в Европа – европейски избори и оформяне на бъдещето – ИЗБОР“. Проектът се реализира от сдружение „Учебна работилница Европа“ с подкрепата на Община Плевен. Основен лектор беше д-р Паулина Кирова – секретар на Община Плевен. В презентацията си „Участие на гражданите в управлението“ бяха разгледани структурата, функциите и задачите на Общината. Като винаги, ние бяхме най-активните участници в публичния дебат.

Един по-интересен час по физика

В началото на април трите единадесети класа правихме дебат по физика и астрономия на тема „Ултравиолетовите лъчи и вредата от тях“.

На 9 април се състоя дебатът на 11б клас. Ние подредихме стаята във формата на буквата „П“. В началото на всяка редица стоеше капитанът на съответния отбор. Водещият започна часа, запознавайки класа общо с ултравиолетовите лъчи. След това капитаните изложиха тезите си и това сложи началото на защитата. Някои от участниците бяха по-срамежливи и не вземаха участие, но други говореха като за целия отбор. Развиваха се интересни и разнообразни теми – солариумите и вредата от тях, бактерицидният ефект на лъчите, вредата на слънцето върху кожата и ползите (набавяне на витамин Д), лечебните свойства на ултравиолетовите лъчи.

През същия ден се състоя и дебатът в 11а клас. Те не бяха много инициативни и изчакаха госпожа Маринова да им каже какво да направят. Капитаните бяха изчерпателни и много добре подготвени. Водещият имаше силно начало, но бързо остана безмълвен. Дебатът се превърна в диалог между двамата капитани, като се включваха и по няколко участници от съответните им отбори. В продължение на 20 минути се разнищваше темата за солариумите, като

се спомена също и че ултравиолетовите лъчи причиняват алергии и стареене, но все пак с тяхна помощ се набавя витамин Д. Друга честа тема беше и Слънцето – вредата му върху очите и положителните влияния на UV-лъчите върху имунната система. В 11в клас водещият започна изключително силно и „владееше положението“ през цялото време. Тезите започнаха да се излагат и

впоследствие да се защитават от отборите, а не от капитаните. В началото отборите подхождаха несериозно към темата, но много бързо влязоха в ритъма на дебата и излагаха интересни факти за фототерапията, лечението на кожните болести, причиняването на суха коса, очните травми, причиняването на тумори и изгаряния. Тъй като са паралелка със засилено изучаване на биология, чухме и по-малко известни факти – споменаха например, че UV-лъчите не се препоръчват при бременност и акне. Други дискутирани теми бяха изкуственият тен, появата на бръчки, преждевременното стареене, храните и удължаването на срока им на годност, дезинфекцията на въздуха в големи пространства, както и на медицински инструменти. Капитаните споменаха за приложението на лъчите в пчеларството, опаковъчните материали, образуването на витамин Д, широкото им използване в криминалистиката.

Въпреки че и трите класа достигнахме до извода, че не можем да контролираме влиянието на ултравиолетовите лъчи, ние трябва да търсим баланса и да използваме предпазни средства срещу тях, когато употребата им е неизбежна.

Анна Стайкова 11б

Вестникът ни – носител на Голямата награда в националния журналистически конкурс “Григор Попов”

До Разград и обратно

На 29 сутринта в 9 часа с пресни сили потеглихме към очакваната дестинация. Някои от нас за втори път имаха честта да бъдат на награждаване на конкурса. Тогава, през 2017, съставът ни беше доста по-малък – четирима ученици от екипа и ръководителят г-жа Радинка Иванова. Сега обаче решихме да бъдем всички. Пътуването беше приятно и изпълнено с много разговори. Бяхме спокойни, защото не отивахме те първа да се доказваме, а да вземем наградата за постигнатото. Всички бяхме еднакво щастливи и развълнувани, без значение от 8 или от 12 клас.

След 3 часа път пристигнахме в Разград, столицата на Лудогорието, където ни приветстваха с голямо уважение. Настанихме се в хотел „Централ“. Награждаването беше от 15 часа в зала „Филхармония“. Малко преди официалното откриване подарихме на всеки гост на събитието последния брой на вестника. Той

породи голям интерес както у малки, така и у големи. Много от присъстващите бяха изненадани от професионализма ни. Преди церемонията по награждаване децата от ЦПЛР-ЦУТНТ с ръководител Веселина Йотова изнесоха поетичен спектакъл „Дълбок поклон, отец Паисий“, изпълнения имаше и на възпитаници на Свилена Дечева от ЦПЛР-ЦРД.

Първата награда, която връчиха, беше нашата. Получихме я лично от кмета на Община Разград д-р Валентин Василев. Тя представлява внушителен плакет с образа на Григор Попов, чието име носи конкурсът. Всички заедно излязохме на сцената, за да получим наградата. В очите на останалите участници и ръководители не прочетохме завист, а уважение, за което много се радваме. Наистина нашият вестник се отличаваше, но нека да бъдем скромни, скромността краси човека. Разбира се, има още накъде да се развиваме. Имаме идеи за следващата учебна година, които обаче няма да ви издадем. Получихме и

две индивидуални награди – сребърен и бронзов медал за момичетата от 11б, както и грамоти. Тази година журналистическите материали трябваше да са по темата „Светът под лупа“. Конкуренцията, с която ние се преборихме, включва 280 текста в различни жанрове, изготвени от 164 участници и 39 колектива от 20 области и 30 населени места. Комисията, която оцени и класира материалите, бе в състав Иван Джебаров, Галина Маринова и Димитър Петров. Критериите за оценка включваха умение да се открива и отразява новина, умение за селекция на събитията при създаване на журна-

листически текстове, сполучлива употреба на журналистически изрази средства в съответния раздел и жанр и единство между композиционно оформление и съдържание на творбата, свързано със спецификата на избрания жанр. В залата бяха още Красимира Кирчева -началник на отдел „Образование“ в Община Разград, Ивелина Николова от РУО - Разград, Юлиан Данаилов – управител на ОИЦ - Разград, Божидарка Златарева – краевед, родственици на Григор Попов, членовете на журито, участници и техните ръководители, представители на културни и образователни институции.

След края на събитието се разходихме в центъра на града, а от 19ч. имаше организирана среща на наградените в неформална среда (местен ресторант). Там седяхме до късно, запознавахме се, разговаряхме. Всъщност повече играхме хора, отколкото седяхме. Запомниха ни и като добри хороводители! А Иван Жунтовски от нашия екип се наложи като безспорен победител в народните

танци!

На следващия ден участвахме в творческа среща на всички наградени – индивидуално и колективно. Споделихме част от опита си и научихме много за интересите на връстниците си от различни краища на страната. Запознахме се с много хора, с които се надяваме да поддържаме връзка.

След срещата посетихме римското селище „Абритус“ и уникалния Интерактивен музей. Разходката там наистина си заслужаваше. Бяхме изненадани, че толкова любопитна находка не се слави с голяма популярност. В музея научихме интересни факти за произхода на някои думи, за бита на древните римляни, тяхното облекло, обучение и въоръжение; за откритите римски съкровища в района и др. Оттам си взехме довиждане с нашите нови добри познати, които като любезни домакине ни придружаваха навсякъде, и потеглихме обратно към родния Плевен.

Това двудневно приключение ще бъде запомнено от всички ни – Иван Жунтовски, Камелия Григорова, Анна Стайкова, Виолета Антонова, Християна Тасева, Илейн Иванова, Виктория Енева, Зина Махмудова, Елица Борисова, Людмила Венциславова, както и от нашия специален гост – Маги Минкова, която завърши миналата година, но бе с нас. Тя е човек с огромен принос за развитието на вестника и най-вече наш приятел. Радваме се, че тя се отзова на нашата покана и беше част от екипа ни отново, макар и за кратко. Получихме поздравления и от Мерилин Писина, която не успя да посети награждаването, но ние знаем, че в мислите си е била с нас! Благодарим на г-жа Радинка Иванова, която е неотлъчно до нас, учи ни, помага ни, провокира ни и ни мотивира. Благодарим и на г-н Йончо Йончев, и на ръководството на СУ “Иван Вазов” за подкрепата. Ще се постареем да запазим доброто ниво и занапред! „Ний не сме най-добрите, но по-добри от нас няма!“

Камелия Григорова 11б

Най-добрите сред добрите

Светът е пред нас и ни чака, а ние се готвим за този момент

За да се чувстваш добре, трябва да правиш това, което обичаш. А за да се чувстваш още по-добре, делата ти трябва да бъдат чути и видени. Така се чувствахме ние на 29 март, когато приехме Голямата награда от конкурса „Григор Попов“ лично от кмета на Разград Валентин Василев. В зала, препълнена от млади журналисти от цялата страна, ние станахме, облечени в училищните ризи, с гордост излязохме на сцената и взехме заслужената си награда. В онзи миг, в който десетки камери заснемаха широките ни усмивки и ни ръкопляскаха силно, ние почувствахме, че сме стигнали до сърцата на хората. Не представявахме само училището и града си, а и силата и амбицията на младото поколение. Показахме на всички, които се съмняваха в нас, че с постоянен труд и желание, дори и на такава крехка възраст можем да покоряваме върхове.

Но наградата от конкурса не струва нищо пред това, което видяха очите ни. Минут преди да започне церемонията ние раздавахме нашия вестник на всички в залата. Представете си как препълнената зала разлиства „В@з Буки Веди“, коментира го и му се любува. Това бе най-голямата на-

града! Тогава си припомнихме защо започнахме да пишем – за да кажем всичко, което мислим, а другите не искат да чуят. За да покажем, че възрастта е без значение. Да представим

размишленията и идеите на тези, които след няколко години ще представят страната. Така че обръщам се към всекиго, който се страхува да говори, към всекиго, който не вярва, че трудът се възнаграждава, към всекиго, който си мисли, че никой не би го видял – светът е пред нас и ни чака! Покажете му, че има светло бъдеще, че има кой да показва истината. Нека се гордее!

Зина Махмудова 9б

Имам възможност да правя това, което най-много обичам

За мен пътуването беше много полезно и забавно. Възможността да отидем целият екип беше много добра, защото се опознахме, което в бъдеще може да направи работата ни доста по-лесна и приятна. Хареса ми също, че успяхме да се запознаем с работата на други деца на нашата възраст, работещи в сферата на публицистиката. Придобих някаква база за сравнение. След това преживяване, мога смело да заявя, че съм горд член на екипа на „В@з Буки Веди“ и не виждам по-добра възможност за развитие в това, което най-много обичам да правя - да пиша.

Християна Тасева 10в

С голяма любов създаваме вестника си

Беше ми поставена следната задача - да споделя кой момент от пътуването ми е направил най-силно впечатление. Да, но това за мен е доста труден въпрос. Знам, че звучи клиширано, но когато си с приятна компания на хубаво място, сред любезни домакини и правиш нещо, важно за теб, е трудно да кажеш кое от всичко е най-хубаво. Все пак смятам, че вечерта, когато всички екипи се събраха, за да отпразнуваме заедно успехите си, беше много весела и вълнуваща. През тази вечер имахме възможност да опознаем както останалите групи, така и своята собствена. Доброто настроение беше с нас през цялата вечер и лично аз смятам, че бяхме по-близки от всякога. Разполагахме с време да разберем много за интересите на хората, с които с голяма любов създаваме вестника “В@з Буки Веди”.

Илейн Иванова 10в

Очи в очи

Запознайте се с една енциклопедична личност

Той се казва Николай Михайлов и е възпитаник на нашето училище, Випуск 2015. Завърши със завидния успех Отличен (5,98). На годишните награди на училището през 2013 спечели приза „Енциклопедична личност”. И той наистина е такава. Доказа своите знания и интелигентност в предаването „Стани богат”, стигайки до въпрос за 10 000 лв. В момента Николай е студент „Фармация” в МУ – София. Той се върна отново в училище, за да сподели впечатленията си от предаването и да се срещне отново с тези, които са помогнали за формирането на неговата забележителна личност. Това сподели Николай в непринудения ни разговор.

- Бил си в хуманитарен профил. Как се пренасочи към биология и химия?

- Тези предмети ми бяха интересни отпреди. Но хуманитарната паралелка беше новосформирана, а харесвам литература и история. Затова се записах там. Също така голяма част от съучениците ми до 7 клас избраха нея, а аз исках да съм си с тях.

- Ходеше ли на допълнителни уроци по биология и химия, за да се подготвиш за кандидатстване?

- Да, налагаше се да ходя една година, защото се оказа, че Медицинският университет има големи изисквания за прием, както и определен формат на изпита, върху който трябваше да се упражнявам.

- Защо избра София пред Плевен?

- Защото твърдо исках да следвам фармация, а в Плевен тогава още не бяха открили.

- Как реши да участваш в предаването?

- Ами първо, гледам предаването, откакто водещ беше Ники Кънчев с дългата коса, приличаш на крал от детска книжка. И си казвах, че един ден, ако предаването издържи в ефир достатъчно години, ще отида и аз. Спряха го от ефир през 2014г., съответно се разочаровах. Миналата година обаче видах Джаро на екран и си казах, че сега е моментът. Кандидатствах. Има си форма в интернет, където отговаряш на всякакви въпроси (Кой е любимият ви предмет, коя е любимата ви област от познанието, как протича денят ви...).

- Има ли шанс да не те одобряват за участие?

- Да, има, но си има и трик. Ако напишеш нещо интересно, завладяващо, те веднага ще те одобряват, защото ще видят в теб възможност да повишат рейтинга. В телевизионния бизнес е факт, че

търсят интересни хора за подпрожектора. Аз точно заради това споделих някои от хобитата си, свързани с имитации, импресии и т.н. След само около една седмица ми се обадиха. Отидох с ясното съзнание, че хем играя за пари, хем не. Рискувах всичко докрай, защото за мен беше важно повече самото участие, и съм доволен докъде достигнах.

- Как успя да пречупиш и да разсмееш сериозния на вид Михаил Биалов?

- Знам му козове и вадя моите срещу неговите. Човек след време ти е ясен като отворена книга. А когато книгата е най-затворена, най-лесно се отваря, особено като е с тежка корица, както е той. Защото на един затворен човек му е нужно едно нещо, а той е актьор. На него му трябва някой себеподобен, а той сам каза след предава-

нето: „Най-накрая някой да внесе цвят в това предаване!”

- Не си ли мислил да учиш в НАТФИЗ? Къде си се занимавал с актьорство, преди да завършиш?

- Бил съм в звукозаписни студия. Мислел съм си, но понеже в България актьорите трудно се развиват, се отказах. Ако сме в Холивуд, отдавна да съм отишъл в такава академия.

- Сега къде практикуваш хобито си?

- Първите години си го практикувах в банята. Сега – къде ли не! Освен това имам и друго хоби – занимавам се с билиард и то доста сериозно. Уча се и да рисувам, но не съм го утвърдил като дълга постоянна дейност.

- Имаш ли визия за себе си след 5 години?

- Моята визия за след 5 години е точно като четирите отговора в „Стани богат”. Един е верният, обаче още не го виждам. Или с престилката, или с коженото яке на сцената, или в клуба с щеката, или по малко от всичко.

- Има ли друго предаване, в което би участвал?

- Всяко едно възможно, освен ‘Big Brother’. Защо пък не и в „България търси талант” или „Като две капки вода”.

- Разбрахме, че родителите ти са музиканти. Те не са ли те насочвали към тази сфера?

- Насочват ме чисто душевно и творчески. Но в България за съжаление изкуството не просперира, не е като в Западна Европа. Тук се хвърлят салфетки в чалготеките, вместо да се влагат пари в изкуство. Затова го приемам като хоби.

- Има ли личности, които те

вдъхновяват и кои са те?

- Бил Гейтс, всеки възможен индиански вожд, но не мога да ги изредя по имена, Илън Мъск (не просто успешен предприемач, а човек с ясна визия за света). Сред българите - проф. Христо Пимпирев.

- Ще издадеш ли малко задкулисни тайни. Как изглежда студиото в действителност?

- Съвсем различно е от начина, по който го виждаме на екрана. Много по-малко е, камерата го прави да изглежда голямо. Начинът, по който се виждат нещата там, почти нямат общо с излъченото по телевизията. Трябва обаче да умееш да се нагаждаш според ситуацията.

- Като човек, който вече има опит, би ли дал съвет на тазгодишните абитуриенти?

- Не се притеснявайте за кандидат-студентските изпити. Влизането не е чак толкова трудно, колкото смятате. Не се поддавайте на външни влияния. Първата година, каквато и да е специалността, е опознавателна. Не говоря само за ученето. Опознайте живота си! Хората днес търсят сухо знание. Знание без мъдрост не може. Ако човек не знае как да използва това знание, ако няма опита, ако не умее да остава, няма да се получи нищо накрая. Като влезете да учите, първо бъдете наясно със себе си. Освен да изучавате специалността, изучавайте себе си. Гледайте и останалите около вас. Не сте само вие, а се градите като рефлексия на отаналите. Не мачкайте този, който е под вас, а го дърпайте нагоре. Бъдете за другите, а не против другите!

Камелия Григорова 116

Васко Кръпката – животът доказателство, че мечтите се сбъдват

Васил Георгиев, познат още като Васко Кръпката, е известен китарист-блусар, певец и автор на песни, фронтмен на софийската рок-група „Подуене блус бенд”, запазил в себе си спомени от революциите на миналия век. На 26 февруари в регионалната библиотека „Христо Смирненски” той се включи в проекта „Диалог” и разказа на ученици от различни училища своите лични впечатления по темата. Ние, разбира се, успяхме да поговорим с него.

- Господин Георгиев, когато човек засяга някаква тема в своето творчество, то обикновено тази тема го засяга в личен план. По какъв начин Ви засегна комунизмът? Кое Ви накара да искате да говорите за него?

- Първо да кажа, че нямам репресиранни роднини. Единствената лична причина, заради която ненавиждам диктатурите по света – това е липсата на свобода, моята свобода! Да избирам какво да говоря, какво да свиря, какво да пея. Кога, къде и как да пътувам. Да имам право на мнение... Това е! Свободата! Заради това ненавиждам диктатурите.

- За свобода ли копнеехте най-много?

- Ами да. Свободата е най-важното нещо за мен. Свободата да имам право да кажа нещо, което мисля. И ако то не съвпада с мисленето на властта, да не съм арес-

туван. Свободата да мога свободно да избирам къде да изляза с китарата, да няма цензура, да няма ограничения. Да има свободни медии, да имате възможност да се изразявате, да пишете, да правите нещата, както ги чувствате. Това е тя! Тя е огромно нещо!

- А има ли нещо, което Ви даде комунизмът?

- Да! Имаше едни хубави лимонени резенки, които обаче и сега май ги има. Общо взето, нямам никакъв спомен за нещо хубаво, което да ми е дал комунизмът като система... Аз бях бунтар. Бях лош ученик не защото не исках да трупам знания и умения (до ден-днешен го правя), но не исках да съм в тази система. Тази система беше най-ужасната и няма какво да ми е дала... Нямам никакъв спомен нещо да ми е дала. Това, че съм бил по-млад, е хубавото, но то не е от комунизма, не е благодарение

на комунизма, а въпреки него!

- Комунизмът си отиде, но децата далеч не спят спокойно, обзети от страх да не им се случи нещо. Отиде ли си мирът и спокойствието заедно с комунизма?

- Първо, песента се казва „Комунизмът си ОТИВА”. Това е вечна борба. Не може да свърши за 30 години. Второ, страхът, който имат сега хората, е много по-малък от страха, който имаха тогава. Трето, моите деца спят спокойно, защото моите деца са осъзнали, че човек трябва да си вземе живота в ръце и да не очаква от държавата нищичко! Да работи, да прави, да произвежда, да мисли, да измисля, да бъде креативен и да не се предава. Затова те спят спокойно.

- По какъв начин липсата на тежки закони влияе върху младото поколение?

- Ако имате предвид, че няма законност, че престъпниците ходят с високо вдигната глава - да, така е. Имаше голям проблем със спазването на законите в България. Но основният проблем е в Съдебната палата. Основният проблем е в това, че хората мислят за пари първо, а след това мислят за всичко останало. Така че - не бъдете като тях. Не мислете първо за BMW-та, мерцедеси, не мислете първо за пари. Мислете за себе си, за душата си, за сърцето, за реализация, любов, изкуство. И след това идват парите. Когато създадеш нещо. А в Съдебната палата

работят едни хора, които мислят само за пари... Това е проблемът. Голяма корупция, но тя се осъществява от същите хора, които осъществяваха комунизма. Представете ли си един злодей като Адолф Хитлер например, след като е премахнат от властта, неговата внучка да е депутат или неговият бодигард да е министър-председател?! Просто комунизмът не беше отречен достатъчно и комунистите извършиха тази спъната промяна.

- И накрая. Какво бихте пожелали на учениците СУ „Иван Вазов”?

- Пожелавам ви да сте бодри, свежи и да бъдете свободни! Да пътешествате по целия свят, но да не забравяте и къде зимуват раниците, да не забравяте България. И някой ден да си дойдете у дома! Пожелавам ви да не се предавате никога, да не лъжете, да не мажете и да се държите за рокендрола, защото рокендролът ще ви държи вечно млади!

Зина Махмудова 96

Видяно и чуто

За пореден път в СУ „Иван Вазов” се проведе Великденско математическо състезание за ученици от 1 до 12 клас. Много медали и награди получиха шампионите – удовлетворение за труда им и гордост за техните преподаватели. Похвала за всички тях!

...

Георги Стоянов, възпитаник на СУ”Вазов” представи новата си книга „Останете живи” пред десетокласниците в нашето училище. Срещата беше интересна и полезна – много споделени мисли и опит в общата ни борба с неразумното поведение на пътя.

...

Училището ни за трета поредна година бе любезен домакин на областното състезание „Фолклорна плетеница” за ученици от 4, 7 и 11-12 клас, изучаващи хореография в задължителноизбираема и профилирана подготовка.

Подробна информация за тези събития може да прочетете в сайта на нашето училище на адрес:

www.suivanvazov.com.

Приятелите, последният звънец удари!

Не губете волята си за успех и помнете, че граници не съществуват и че това е само началото на Пътя!

Скъпи ученици,
Ето, че един важен етап от живота ви завърши – средното училище с всички вълнения, провали, превърнати в победи, надежди и планове, вече е история за вас. Знаем, че като умни и сериозни млади хора сте наясно, че някои сурови уроци те първа ще ви се наложи да усвоите. От цялото си сърце се надявам, че сте готови да се справите с всяко предизвикателство по пътя към успешната кариера, за която мечтаете.

Създавайте нови и ревниво пазете старите приятелства, бъдете борци и победители с усмивка, с воля и амбиция покажете, че можете, че сте свободни и заслужавате най-доброто! Запазете младежкия си оптимизъм, смелостта и усмивката си, особено в трудните моменти! Пътувайте, бъдете с открито сърце и ум, не се уморявайте да учите и да виждате света в цялата му пъстрота! Ценете истинските хора, с които животът ще ви срещне, бъдете и вие сърдечни и честни хора, добри професионалисти и верни приятели! Пожелавам ви да сте здрави, обичани и много успешни! На добър час!

Йоана Дойнова, класен ръководител на 12а клас

В осми клас всеки беше дошъл от различен клас или друго училище. Всеки един от нас беше сам сред хора. Сякаш ни беше страх от новото, срамувахме се. С годините това постепенно се променяше. Започнахме да създаваме нови приятелства и да укрепваме здраво вече създадени такива. Учителите също може да се каже, че ни помогнаха да се сближим и опознаем. Сега ни остава съвсем малко до края... Всички сме едно голямо семейство. Няма как да крием, че има групички, но те не са ясно изразени, границите им се размиват. Определено се научихме да си помагаме, да се подкрепяме и да се защитаваме в трудни моменти. Станахме по-забавни, организирахме се бързо и се подкрепяме. Училището много ни помогна да изградим своите характери.

Да опишем колектива ни е много лесно. Двете песни, които ще изброим, ни характеризират идеално особено между периода от петък до неделя: „Луд купон да завъртим“ – Камелия и „Измръзнябам ли“ – Преслава. Това е шегата, разбира се! Но ако погледнем от сериозната страна на нещата, дикме застанали зад песента на Графа, Любо Киров и Орлин Павлов – „Заедно“!

За изминалите години имахме две класни ръководителки – госпожа Радка Петкова и госпожа Йоана Дойнова. Искаме да благодарим и на двете за цялото им време, нерви, емоции, компромиси, знания и житейски уроци, на които ни научиха. Благодарим им за подкрепата и разбирането, което проявяваха през годините.

Освен на класните ръководители искаме да отправим благодарности към всички учители, които са ни преподавали през годините. Благодарни сме, че ни помогнахте да се изградим като достойни хора. Няма как да не споменем и втората ни майка – госпожа Диана Йончева. Не бяха ни стигнали думите, за да Ви благодарим, Дарлинг. Вие знаете, че не сме най-перфектните, но по-перфектни и по-добри от нас в математиката няма. Това е и нашият девиз.

Ако имахме възможност на едно желание, то би било всеки един от нас да бъде по-отговорен и да гледа по-зряло и реалистично на нещата. Годините, прекарани в училище, са най-безгрижните ни години. Всеки един момент, добър или лош, би ни липсвал. Като започнем от срещите със съучениците и стигнем до най-тежките моменти на изпитване – всичко това би ни липсвало, защото повече никога няма да се върнем към този период.

С какво ще ни запаметят учителите – с миришеца на класна стая на скара-бира след големите междуличия... Получихме комплимент от един учител, че създаваме изключително благоприятна атмосфера, когато учител влезе в час. Но най-важно нещо е това, че ние сме колоритни личности, които всеки учител е запомнил с нещо характерно.

Забавни спомени заедно имаме всеки ден. Ако трябва да разказваме, вестникът няма да ни стигне. Часовете, в които ни изпитват, най-вече по география, случките в междуличията, времето в съблекалните преди и след физическо, бисерите на учителите, посещенията на директора, а дори и най-сериозните моменти понякога се превръщат в един от най-забавните.

Сутринта след бала – размазан грим, рошави коси, намачкани дрехи и може би тук-там някой заспал... Определено цял Плевен ще е разбрал, че випуск 2019 на СУ „Иван Вазов“ завърши.

На нашия випуск пожелаваме незабравим бал и успешни изпити! Бъдещите кандидат-студенти съветваме да не чакат последния момент, за да свършат всичко, и искрено искаме да се насладите на последната ви година в училище, защото минава неусетно и връщане назад няма.

Господин Митев, никога не сме Ви казвали, че вярност сме Ви много благодарни за реда и правилата, които е трябвало да спазваме през годините. Точно този режим ни помогна да станем по-отговорни и дисциплинирани, което наистина е важна подготовка за живота.

Мили момичета и момчета от моя любим 12b клас!

Благодаря ви за петте години, изживени заедно, за споделяните радости, за откровените думи, за всички онова, с което ме направихте щастлива като ваша учителка и класен ръководител.

Философите твърдят, че всеки край е ново начало, че всяка раздяла ражда очакването за нови срещи. Тези срещи ще чакам, за да ви видя вече успешни млади хора, постигнали мечтите си, дръзнали да продължат и отвъд тях!

Приключението ЖИВОТ ви очаква! Бъдете себе си! Успех!

С обич и уважение:

Галина Генкова, класен ръководител на 12b клас

В 8-ми клас отношенията помежду ни бяха доста обтегнати и ни бе нужно доста време, за да се сближим. С годините постепенно се опознавахме и се оформяхме като личности. Конфликти винаги е имало, това е неизбежно, но сякаш с всяка изминала година ставаха все по-малко. Сега сме сплотени. Може би ни е омръзнало от казиви и ги извърваме бистро да ги търсим. Опитваме се да прекараме хубаво последните си месеци заедно.

На класната ни госпожа Галина Генкова искаме да кажем огромно БЛАГОДАРЯ! Късметлии сме, че попаднахме точно на нея. Тя инвестира всичките си нерви в нас, за да ни превърне в истински хора.

Искаме също така да благодарим на всички учители, които са ни преподавали. Оценяваме тяхната упоритост и търпение. Всичко от училищните години ще ни липсва. Това е период, към който няма да можем да се върнем, затова и лошите моменти ще останат като мили спомени.

Ако имахме право на едно желание, с което да променим нещо в СУ „Иван Вазов“, то не бихме го използвали. Не искаме да променяме нищо. Учителите ще ни запомнят с това, че бяхме най-добрият клас. Също и с това, че бяхме единственият клас, който в дневника имаше списък с имената на хората по чинове.

Съседните класове ще ни запомнят с класната ни. Всеки клас има своите забавни моменти. Нашите най-забавни спомени са от часовете по история и цивилизация.

Надяваме се да не вали по време на пристигането ни на бала. Представяме си как тролите, с които ще пристигнем, ще се движат със 120 км/ч и класната ни ще се кара на шифворти. Сутринта след бала ще е под мотото на поговорката, която всички вие знаете от първи клас: „Три дни яли, пили и се веселили“.

Същото очакват и от нас. На бъдещите кандидат-студенти, ученици и читатели пожелаваме успехи. Бъдещите абитуриенти да се ориентират вече, защото времето им в 12-и клас ще мине по-бързо, отколкото очакват.

Задахме няколко въпроса на дванайсетокласниците на раздяла. Дано да са били искрени и честни с нас, читателите. Интересувахме се:

Как са се променили взаимоотношенията им с годините и ще запазят ли приятелствата си?

Какво ще кажат на класния си ръководител, на учителите, на ръководството?

Ако имаха възможност да променят нещо, какво би било то?

Имат ли мото на класа и с какво мислят, че ще бъдат запомнени?

Коя песен описва най-точно техния колектив?

Какво би им липсвало от ученическите години и кой е най-забавният спомен?

Как си представят своето пристигане на бала, а на сутринта?

Какви биха пожелали на бъдещите абитуриенти и на читателите на вестника?

Всяка коледна ваканция. Благодарим Ви за всеки ваш жест към нас! Вие винаги ще останете в сърцата ни, защото много ви обичаме! Искаме да благодарим на целия учителски колектив, че помогна в изграждането ни като личности. На господин Митев искаме да споделим, че той остави ярка и трайна следа в училищните ни години. Благодарим Ви за загрижеността Ви и за това, че винаги сте ни приемали като ваше семейство!

Нашата представа за зашеметяващо пристигане на бала е звездна, но колективно решихме да я запазим в тайна за читателите на вестника, за да може повечето от вас да присъстват на 24-ти май и сами да се убедят, че някое съзвездие е създало на центъра в Плевен. А сутринта след бала си я представяме като обяда след бала.

Засега нямаме други видения, но сме сигурни, че след прекрасния бал, който със сигурност ще имаме, следващият ден ще бъде по-тежък от всички останали. Май ще дадем почивка на учениците по биология и химия.

Ако имахме право на едно желание, което да се сбъдне за годините след нас, то би било да се наложи още по-строг режим за следващите випуски.

Сигурни сме, че ще запазим приятелските отношения помежду си, защото през всичките тези години, прекарани заедно в училище, толкова много напаснахме характерите си и свикнахме един с друг, че няма как да не изпитваме желание да се виждаме и да си спомняме за прекараните часове през училищните години. Няма как да знаем отсега дали тези години ще ни липсват. Може би след години ще се върнем да отговорим на този въпрос.

Всеки клас ще бъде запомнен със с нещо. Според нас ние ще бъдем запомнени с учениците по химия и биология най-вече. Но всеки един от нас носи нещо характерно и отличително, с което сме се запомнили взаимно. Нашият девиз е: „Хайде на двойките!“

На следващите абитуриенти и останалите випуски в училище пожелаваме здраве, щастие, успехи в реализацията, да следват мечтите си и най-важното – да не бягат от часовете, особено ако те са по биология или химия!

Историята е наука! Неосъзнато и ежедневно всички я използваме. Анализирайте правилно и задълбочено Миналото. То ни отправя своите важни послания за бъдещето. Бъдете добри хора! Трудностите в търсене на истината са неизбежни. Вярвам, че ще я откриете! Желая ви по пътя вятър и много успехи!

Дора Вчовска, класен ръководител на 12c клас

Ние бързо се опознахме, характерите ни бяха сходни и всичко беше лесно. С течение на годините от познати се превърнахме в приятели. Сега, в 12-ти клас, отношенията си характеризираме като балансиран. След като се разделим, сме сигурни, че ще запазим приятелските отношения помежду си. Това, че ще поемем в различни посоки, няма да се окаже пречка за нас. Песента, която мислим, че най-добре описва колектива ни, е „Temptation in my heart“ – Arash and Rebecca. На нашия класен ръководител госпожа Дора Вчовска искаме да кажем съвсем ясно: „Много ни се иска, въпреки всичко, да ни запомните с добро! Благодарим Ви за всичко!“

Искаме да благодарим и на госпожа Галина Генкова и на госпожа Христина Стоичкова – заради подкрепата и подхода, който имаха към нас.

Наистина успяхме да се сприятелим с тях.

Сигурни сме, че след време училищните години ще ни липсват много. Според нас най-много ще усетим липсата на безгрижието, на глупостите, които сме правили, липсата на приятелите, съучениците и разбира се, най-вече – на учителите. Според нас, ние ще бъдем запомнени с това, че сме емоционални, искрени и директни.

В съзнанието ни има много забавни моменти. В нашия клас всеки ден в училище е добавен и с нещо по-различен от останалите.

Нашата представа за зашеметяващо пристигане на бала ще запазим в тайна, но гарантираме, че ще бъде ефектно и запомнящо се. Денят след бала със сигурност ще е доста интересен. Някои ще помянат бала, а други – не... Предстои да видим!

Бихме искали да пожелаем на бъдещите абитуриенти, на читателите на вестника и на сайта да бъдат креативни, оригинални и да си създават толкова хубави спомени, колкото си създадохме ние.

Екзюпери

В най-хубавите пролетни дни училището изпраща с надежди и пожелания за успех поредния си випуск. Скоро класните стаи ще останат празни, запазили спомена за труд, усилие, смях и приятелства за цял живот. Уважаеми абитуриенти, пътят ви дотук не беше лек, а отпук – ще е още по-труден. Извървете го с достойнство! Не жалете труда си и опознайте щастието да го дарявате с любов! Бъдете силни, за да осъществите мечтите си! А ние – вашите учители, ще ви очакваме да споделяте с нас успехите си.

И не забравяйте: „Най-хубавото се вижда само със сърцето. Най-същественото е невидимо за очите.“ – Антоан дьо Сент

Катя Ралчева, класен ръководител на 12c клас

В осми клас винаги се формира нов колектив. Така беше и с нас – сприятеливахме се бавно, с течение на времето и одностепеността започнахме и да се сплотяваме. Общото между нас е диалогията – точно това ни помогна да се обединим. Станахме едно цяло, което преодоляваше трудните моменти.

Сега, в 12-и клас, всички гледаме през собствен поглед на нещата, изградили сме личностите си. Възникват проблеми и конфликти в класа, но те не пречат на взаимоотношенията ни. Опитваме се да сме все така сплотени и да не се влияем от клюките и коментарите. Песента, с която описваме най-добре класа си, е „I want to break free“ – Queen.

На първо място искаме да благодарим на нашата класна ръководителка Катя Ралчева за всеотдайността и търпението, което проявяваше през всичките тези години към нас. Благодарим Ви за перфектната подготовка, която ни дадохте!

За огромното старание и желание, с което подкождахте към нас. Да не забравяме и вкусните баници и тиквеници, които приготвяхте с любов, за да ни донесете.

Няма да забравим и коледните късметчета в баниците, които ни носихте преди!

Ако имахме право на едно желание, което да се сбъдне за годините след нас, то би било да се наложи още по-строг режим за следващите випуски.

Сигурни сме, че ще запазим приятелските отношения помежду си, защото през всичките тези години, прекарани заедно в училище, толкова много напаснахме характерите си и свикнахме един с друг, че няма как да не изпитваме желание да се виждаме и да си спомняме за прекараните часове през училищните години. Няма как да знаем отсега дали тези години ще ни липсват. Може би след години ще се върнем да отговорим на този въпрос.

Всеки клас ще бъде запомнен със с нещо. Според нас ние ще бъдем запомнени с учениците по химия и биология най-вече. Но всеки един от нас носи нещо характерно и отличително, с което сме се запомнили взаимно. Нашият девиз е: „Хайде на двойките!“

На следващите абитуриенти и останалите випуски в училище пожелаваме здраве, щастие, успехи в реализацията, да следват мечтите си и най-важното – да не бягат от часовете, особено ако те са по биология или химия!

Последни мисли преди последния звънец

Преди биенето на последния звънец пиша последната си статия за училищния вестник. С приближаването на месец май все по-често чувам думата „последно“, а тя ме кара да се сетя за първия звънец, първия учител и първата двойка. Дванайсет години от живота си прекарах в училището, което голяма част от хората, които познавам, наричат „затвор“, „карцер“ или „казарма“. Да, дванайсет години минаха и мога да ви кажа, че не боли! И не само това мога да ви кажа.

Скъпи съученици! Има смисъл! Всичко има смисъл! За дванадесет години в училище „Иван Вазов“ аз разбрах, че има смисъл да се бориш за промяната на нещата, които не ти харесват. Преди няколко месеца в един учебен час аз казах: „На това ли ни учи образователната система?“ и тогава преподавателят ми каза: „Щом не ти харесва, имаш право да я напуснеш!“. Може би това е най-лесният вариант - да загърбиш всичко и да си тръгнеш. Моето мнение е доста далеч от това. Според мен, когато не сте съгласни с нещо, трябва да го кажете, но при условие че то е казано в правилното време, на правилното място и на човека, който може да ви помогне. Не сте съгласни с нещо от училищния живот, ако ви „стиска“ да го кажете публично и знаете как да го кажете, съм сигурен, че ще бъдете чути. Защото в този „затвор“ има правила, но те са измислени за учениците, а не срещу тях! Ако някое от тези правила смятате, че нарушава правата ви или просто не смятате, че то е нужно, заявете позицията си. Тя ще бъде чута! А дали ще бъде прието предложението ви? Няма откъде да знаете, но дори и да не се получи от първия път, не се отказвайте! Ние редовно се оплакваме от образователната система, но сме част от тази система и всяка малка стъпка в посока промяната е

много по-важна, отколкото ние смятаме.

Скъпи учители, благодаря Ви! Благодаря за всичко, което ми дадохте за тези дванадесет години! Обръщам се със същия апел към Вас! Учителите, които се помнят, са тези, които мислят за училището като институция и им пука за това, което се случва в него. Не си слагайте прегради! Образованието в България достатъчно правила и ограничения налага, за да има нужда и вие сами да се ограничавате! Не спирайте да развивате професията си и се опитвайте да осъществявате идеите си. Надявам се на всички вас да ви „пука“ за учениците и както Айнщайн е казал: „Образование е това, което остава, когато забравим всичко, което сме научили в училище.“ И макар че скоро няма да помним колко е дълга река Марица, в паметта ни ще останат всички житейски уроци, които сте ни дали, а дори и понякога да не го показваме, ние винаги оценяваме знанието и вниманието, което получаваме от Вас!

Господин Митев! Благодаря Ви, че държите на учениците си, че те за вас не са бройка с финансова цел, а личности. Вярвам, че всички осъзнаваме, че без Вас училището нямаше да е такова, каквото е днес! Продължавайте да го развивате и се надявам, че и след години вашите наследници ще го запазят, оценят и продължат. Приятели от екипа на училищния вестник, продължавайте да отстоявате позицията си и да я заявявате без притеснение! Да си честен журналист в днешния свят е много трудно, но благодарение на тази прекрасна идея, наречена „В@з Буки Веди“, ние - учениците на СУ „Иван Вазов“, имаме право без цензура да заявяваме позицията си и тя да бъде чута! Но за това трябва воля и кураж!

Иван Жунтовски 12а

Еко тревоги

Нашият свят

Длъжни сме да чуем виковете на майката Земя и да се научим да четем знаците ѝ

Любопитен факт - Земята е на около 4,5 милиарда години. Човечеството? На около 140 хиляди. Нека кондензираме живота на планетата ни в 24 часа – това е един цял ден, а ние сме били тук за... 3 секунди.

3 секунди и вижте какво направихме. Скромно сме се нарекли хомо сапиенс или разумни хора, но наистина ли сме толкова разумни? Умни - да, и е добре да си умен, но не твърде умен за собственото си добро. Да, разделихме атома и да, продължаваме да измисляме все по-нови машини, с които да се докоснем до звездите, но в същото време - този атом, който разделихме, даде път на ядрените войни, а докато търсим нов дом в необятния Космос, унищожаваме този, който имаме сега. Затова - не. Това не може да е разум. Разумът е различен. Докато интелигентността говори, разумът слуша, а ние по собствено желание не се вслугахме във виковете на Майката Земя и гледаме на другата страна, когато тя ни дава знаци.

Разумът знае, че всяко действие има равно на себе си противодействие, затова, ако бяхме разумни, нямаше да се изненадаме от бурите, които са по-силни от всякога. Нито пък от увеличения брой на засушавания и урагани. Индустриалната революция донесе успех на цивилизования свят, но също така донесе кошмара, наречен “замърсяване”. През последното десетилетие сме станали по-екологични за нашата планета, но в продължение на почти един век сме „изхвърлящо“ общество с изчезващ ум. Индустриалният дим е замърсил въздуха ни, цели общности са построени над депата за ядрени отпадъци, рибите и дивите животни загиват в някогашните ни девствени потоци и

реки, а нашите дъждовни гори се изсичат, за да направят място за молове и големи градове. Световната зависимост от изкопаеми горива превърна Кувейтската пустиня в горящ ад за шест месеца и петролните разливи, като този в Аляска, стават все по-чести.

Единственият начин да се реши проблем е първо да признаеш, че има такъв. Забелязала съм едно специфично отношение към проблемите, свързани с околната среда – поне в България. Пълно безразличие. Тази тема, която е толкова актуална, все по-често става жертва на фалшива грижа. Казваме, че ни интересува, но дали предприемаме нужните стъпки за предотвратяване? Честно си отговорете, колко от вас например биха ходили пеша, ако имат възможността да бъдат закарани с кола? Не отговаряйте, статистиките вече показват, че 60-70% ще използват кола. Ние сме „изхвърлящото“ общество, взимаме без да даваме. Днешното общество не е мързеливо, както много от възрастните биха казали, просто няма стимул. Как може ние да сме виновни за нашия „мързел“, когато сме научени на него? Чувала съм много „разумни“ и „интелигентни“ възрастни (без да споменавам имена) да критикуват младите хора, които се интересуват от околната среда, наричайки ги мързеливи, когато ходят на протести, а не на работа. Какво ли протестираме обаче? Собствената или глупостта на другото?

Светът се събра на една среща през тази година, за да определи обхвата на проблема и да намерят решения. Тази среща се оказа просто поставяне на лейкопласт върху смъртоносна рана, но за всеки успех трябва да има начало.

Виктория Енева, 10в

Дайте шанс на бездомните животни да докоснат сърцата ви

Какво е да нямаш дом и някой, който да те обича?

Когато си вземеш домашен любимец, той се превръща в част от семейството ти. Животното е онзи приятел, който те обича такъв, какъвто си, и вижда само положителните черти на характера ти. Дори и да сгрешеш, той няма да те съди. Те имат нужда единствено някой да се погрижи за тях така, както те се грижат за нас, напомняйки ни, че любовта се крие в малките неща. Изоставяйки животните си, ние предаваме най-добрия си приятел. Оставяме го на улицата сам, беззащитен и го обричаме единствено на страдания.

Всеки от нас след дългия ден в училище или на работното място няма търпение да се прибере вкъщи, където го чака топла вечеря, разговор с любимите хора, смях, филм или забавно семейно предаване и чудесен сън в уютното легло. Но замис-

ляли ли сте се, че навън остават животните, които преди ден, седмица, месец или година са имали същите тези „удобства“ - любов и защита. Тези бездомни животни са плод на човешката немарливост и жестокост. Проблемът на човека е, че не е научен да носи отговорност за нечий живот и да се грижи за нещо. Както пише Антоан дьо Сент-Екзюпери в „Малкият принц“: „Какво значи „да опитиши“?... ако ме опи-

томиш, ние ще изпитваме необходимост един от друг. За мен ти ще бъдеш единствен на света. За теб аз ще бъда единствена на света...“. Това може би са най-точните думи за връзката между човека и животното, което той отглежда. Нима има нещо по-важно от това да бъдеш необходим на някого? Кучето или котката не могат да кажат с думи „Обичам те!“, но ако погледнеш в очите им, ти ще усетиш тази любов, което е много по-важно от това да чуеш думите.

В медиите често се съобщава за хора, които са нападнати от агресивни бездомни животни. Те са такива, защото животът на улицата ги е направил такива. Създават се приюти за тези животни, където получават храна и подслон, но това не е достатъчно за тях. Те имат нужда и от любов, която могат да намерят единствено в нечий дом. Основавайки животни, ние им даваме шанс да изживеят живота си пълноценно. Дайте им шанс да докоснат сърцето ви!

Людмила Венциславова 8а

www.suivanvazov.com

Винаги актуална информация за:

- Текущи събития, предстоящи участия, конкурси, състезания
- Статистика на резултати от учебната дейност
- Богат фото- и видеоархив, запечатал знакови моменти от училищния живот
- Прием на нови ученици за предстоящата учебна година

Без телефон съм – ужас!

Анкета

За ужаса на телефона или от телефона

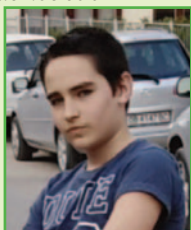
Днес мобилните телефони са неразделна част от нашия живот. Наред с многобройните си възможности и безспорни предимства, те имат и отрицателно влияние върху живота на хората.

Какво мислят ученици по темата

1. На каква възраст ти купиша първия телефон?
2. За какво предимно използваш телефона си?
3. Представи си, че един ден останеш без телефон. Какво би правил?
4. Някога минавало ли ти е наум, че това време е наистина пропиляно и изгубено?
5. Какво печелиш и какво губиш, използвайки телефона?

Милен Христов 5ж

1. Не съм сигурен.
2. Да разговарям с приятели и да играя игри като Brawl Stars.
3. Ще си включа компютъра.
4. Да.
5. Когато си играя на телефона, губя представа за времето и то свършва бързо. Печеля това, че успявам да се свържа с много хора, с които не мога да се видя.

Даниел Христов 7е

1. Първия телефон ми го купиша на 10 години.
2. За да играя Brawl Stars.
3. Ще полудея.
4. Не.
5. Когато използвам телефона си, научавам думи по английски.

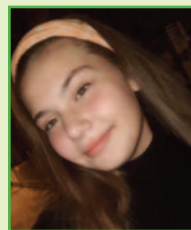

Маги Иванова 8б

1. Първият ми телефон беше подарък за седмия ми рожден ден.
2. Най-често за връзка с приятели и роднини, както и за търсене на информация в интернет.
3. Чувствам се добре с него, но се чувствам също толкова добре и без него.
4. В днешно време хората сме обсебени от телефоните си, до някаква степен започваме друг начин на живот. Сърфирайки в интернет, ние изпускаме значителни неща от живота ни, който трябва да се живее пълноценно.
5. Имайки телефон, печелиш постоянна връзка с всекиго, но и губиш чувствата и преживяванията от истинския свят.

Павлета Николова 8в

1. Купиха ми първия телефон една седмица преди да стана първи клас. Той беше едно малко плъзгащо се LG. Учеах ме как да вдигам, като аз бях в спалнята, а мама - в хола. На него можех да слушам музика и да правя снимки. Тогава само аз и още 4-5 момичета бяхме с телефони от целия клас. Имах много смешни истории с телефона, но въпреки всичко той си остана „жив“. След това LG, във втори клас, имаш едно малко смартфонче - „Samsung Hello Kitty“, но впоследствие ми го откраднаха и се сдобих пак с такова малко смартфонче, отново беше Samsung. И вече от трети клас досега постоянно съм със смартфони и то все

- една и съща марка.
2. Ами аз принципно използвам телефона си, за да мога да си превеждам думи от английски език, за другите предмети, да следя какви нови неща се публикуват в сайта на училището ни. Чатя и си преглеждам инстаграма. Най-често чатя в групата на класа, една друга група, групата на мажоретките и на танците също. Общо взето ползвам го повече да се информирам за каквото ми е нужно.
3. Всъщност съм изпадала в такава ситуация и честно казано, за човек, който почти всеки ден използва телефона по поне 8-9 часа, не ми беше добре. Но от друга страна, се радвам, че бях без телефон, защото така видях какъв е светът, в който живеем. Радвах се на истинските неща като приятелите си, семейството си, всички около мен. Ако някой ме попита какво бих избрала - да стоя цял ден на телефона или да съм сред природата навън със семейството и приятелите си, бих избрала да съм навън с тях, защото ги има до време, а телефони, игри и прочие може да се купят. Бих искала да съм щастлива с тях, да се радвам на всичко и всекиго, отколкото да седя като зомби пред телефона си.
4. Да, и то доста често. Сега ще кажа защо. Ще дам пример, който изживях преди една седмица. Стоях си вкъщи, навън времето беше идеално, но реших, че трябва да остана вътре, докато всички са навън. След като разбрах какво са правила всичките ми приятели, много се ядосах на себе си, защото съм си пропиляла деня само за да гледам някакъв уеб сериал, който мога да видя и после.
5. Когато използвам телефона си, печеля това, че намирам повече информация за нещата, които ме интересуват. Губя времето си в това да си чатя, да гледам филми, клипчета, уебсериали и прочие. Бих предпочела да използвам телефона си, за да се обзовавам и в крайни случаи малко да початя.

Бисер Минков 9а

1. Първият ми телефон беше в първи клас.
2. Използвам телефона си най-често за обаждания и за развлечения, когато ми е скучно.
3. Ами ще се върна към старата процедура, когато е нямало телефони, а са си писали съобщения на ръка и са ги изпращали по пощата.
4. Честно казано, не. Според мен няма лошо да имаш развлечения, свързани с телефона.
5. От телефона печеля, че мога да чуя и видя някой близък, който ми липсва; да се използва за интересна информация. Обаче има и лоша страна. Хората все повече се привързват към телефоните, като разчитат само на тях. Те увреждат нашето зрение. Трябва да се контролираме.

Мила Михайлова 9б

1. Получих първия си телефон, когато бях в трети клас.
2. Използвам го предимно за чат или разговор, когато трябва да напиша съ-

- общение на някого или да му се обадя.
3. За един ден бих направила много неща, ако нямаш телефон. Бих прочела книга или бих си прекарала времето навън с приятели или със семейството ми.
4. С течение на времето ми минава все по-често и по-често наум.
5. Нищо не печеля, използвайки телефона си. Е, освен може би по-бързото свързване с други хора, но нищо друго. Определено бих казала, че губя повече. Например пропилявам времето, което мога да използвам за куп други по-полезни дейности, тоест да прекарвам време с хората, които обичам.

Билиана Динова 9д

1. Първият си телефон получих във втори клас, за да имам връзка с близките си.
2. По принцип използвам телефона си за много неща – да общувам с приятели, да търся информация от интернет, да запечатвам някои невероятни моменти с камерата си, да слушам музика и още много други функции на съвременните телефони.
3. Оставала съм без телефон и не смятам, че трябва да съм зависима от него. Дори и да нямаш телефон под ръка, мога да изпълня същите неща, които бих направила и с него, но по малко по-старомоден начин.
4. Честно казано – да, но не смятам, че времето пред телефона е винаги пропиляно. Мисля, че времето, което прекарвам с телефона е недостатъчно оползотворено, но не и изгубено.
5. Съвременните телефони изземват функциите на много технологии. От компютъра до фотоапарата. Печелим много с това устройство. Единственото, което можем да загубим с него, е времето. И то не винаги. Смятам, че плюсовете са повече.

Елица Борисова 9б

Един ден без телефон

Била съм за ден без телефон и нищо не ми стана. Опитайте и вие! Може да излезете с приятели, да видите нещо забележително. Но не забравяйте да го снимате и после да го качите! Ако сте решили, че е дошло времето ви да пробвате без телефон, направете го! Но не го оставяйте вкъщи, защото току виж мама или баба решат да звъннат или да надникнат и ще стане страшно. И все пак – от време на време трябва да оставяме телефоните си настрана от живота си. Помага!

Никол Маринова 6б

Социалните мрежи ни превръщат в асоциални същества

Социалните мрежи са измислени, за да улесняват общуването на хората. Не можеш да говориш, защото си на обществено място – пишеш по „Viber“. Искаш да покажеш някоя снимка на приятелите си – публикуваш я в „Instagram“. Желаш да кажеш нещо на много хора - „Twitter“. Насина е по-лесно, по-удобно и по-бързо. Но както с всичко, ние започваме да злоупотребяваме и полесното общуване в социалните мрежи бавно започва да се превръща в единственото ни общуване. И се получава една ирония - социалните мрежи започват да ни превръщат в асоциални същества. А ето и как!

Спомняте ли си кога за последно се събрахте с приятели и си говорихте през цялото време? Защото аз не. Всеки път някой си рови в телефона и не чува за какво говорят другите. Друг е въпросът, когато всички си ровят в телефона едновременно, никой нищо не казва и сякаш сме излезли, за да разглеждаме социалните мрежи. Много е неприятно, но пък и още по-тъжно е, когато оставим телефоните и няма за какво да си говорим. Свикваме да говорим с малко реч, както правим в интернет, и казваме всичко много бързо. Дори шегите ни не се получават, поради тази причина...

Също така много ни отчуждават. Спираме да си споделяме на живо, защото

така или иначе го правим в интернет. В противен случай се заформя следният разговор:

- Онзи ден ходих в София.

- Знам, видях.

-после паднах на едни стъпала.

- И това видях.

- И се прибрах късно.

- Да, и това видях.

Просто няма смисъл да си говорим и да си разказваме. А не е ли това смисълът на човешкото съществуване?!

И нека не забравяме как повечето от нас предпочитат да си стоят вкъщи и да преровят приложенията на телефона си, отколкото да излязат навън и да се разходят. Не разбирам как може да предпочитаме това. Излизайки навън, ти дишаш чист въздух, разхождаш се, срещаш познати, разбираш какво ново се случва из квартала, разтоварваш. Какво му е хубавото да седиш между четири стени, на задук, съвсем самичък, и да виждаш неща, които вече си виждал?!

Всичко това понякога ме кара да искам да живея в миналия век. Когато всеки е разговарял с всекиго. Когато седенето вкъщи е било наказание. Когато социалните мрежи не са владели животите ни. Нека не бъдем такива. Нека ги използваме само по предназначение. Нека изключим телефоните!

Зина Махмудова 9б

Телефонът не може да обича, нито да се смее

Липсата на телефон не е повод за притеснение или ужас. Без него аз се чувствам по-спокойна, че няма какво да изгубя или чулия. Спасяваме се и от недобронамерените хора в интернет и социалните мрежи, защото времената са опасни. Вместо да забием поглед в екраните може да прочетем някоя книга и да обогатим речника си, да споделим неща, които ни вълнуват. Има моменти, в които, докато се возим в градския транспорт, изпускаме спирката си, защото сме погълнати от телефона си. Други пък ходят и се спят, чатейки се с някого.

Погледнато от друг ъгъл, да имаш телефон в ръка е хубаво и полезно, защото може да се чуеш с приятел по всяко време. Всеки от нас има своя малък свят в телефона си, изграден с помощта на снимки и видеоклипове. От всичко това, разбрах, че телефонът не е най-важното нещо на този свят. Той не може да обича, нито да се смее. Той не може да ти помогне в даден момент. Телефонът е нещо материално и заменимо. Приятелите и близките са тези, които ни правят щастливи!

Магдалена 8б

Внимавайте - може да станете зависими

Без телефон аз се чувствам свободна. Всяко междучасие в училище всеки е в социалните мрежи. Прекарваме повече време там, отколкото в лично общуване. Откакто не си нося телефона в училище, започвам да забелязвам неща, които нямаше да видя и знам, ако някой не ги бе споделил в интернет. Обръщам повече внимание на хората около мен и имам три пъти повече време за нещата, които трябва да свърша. Използването на телефон си има и лоши, и хубави страни. Лошите са, че занедряваме ученето и вреди на здравето ни. А хубавото е, че в интернет можем да получаваме информация за дадени неща, които не пише в учебниците.

Един ден, след като се прибрах от училище, реших да проверя колко сме зависими от телефоните си. Американски учени твърдят, че ако човек прекарва повече от един час на ден

със смартфон в ръка, независимо дали сърфира, говори, играе на видеоигри, вероятно страда от депресия. Стана ми интересно и реших да потърся още информация. Разбрах, че зависимите и депресирани работят с мобилния си телефон средно около 68 минути на ден, а недепресираните – около 17 минути. А доколко сме зависими, всеки от нас сам може да си отговори. Ако ни е трудно да си представим живота си без смартфон, ако мобилното устройство не излиза от ръцете ни, ако заспиваме с него – това са все симптоми на тежка зависимост. От тази забрана за ползване на телефони в училище според мен има полза. Осигуряваме си поне 5-6 часа, които може да оползотворим в нещо смислено и важно. Аз мога да не ползвам телефона си, докато съм в училище. Въпросът е – ти дали можеш?

Лорет Любомирова 8б

24 май – Ден славянската писменост

Честит празник на четящите и мислещите, на духа и светлината, на образованието и просветата!

Книгата

Книгата – възшебен дар, със корици – тъмен кехлибар, страници от златно слово, води ни към нещо ново.

Учи ни на знание и доброта. Тя ни е прозорец към света, още и пътеводител на ума, искрена приятелка е тя!

Деница Луканова 6б

Четете!

Словото хората радва, буквите ният се в ред, знание книгите дават и те удовлетворяват.

Смело напред продължи книгата си дочети! Основната ѝ идея разбери и на другите я разкажи!

Който книги да чете обича, ясна мисъл има и не срича. Книгата прозорец към света е, отвори го, за да видиш красота.

Цветан Върбанов 6б

Какво знаят малките за 24 май

Попитахме произволно ученици с какво свързват наближаващия празник. Оказа се, че знаят много, че българският дух е жив! Че празникът на братята Кирил и Методий ще остане и пребъде!

УЧЕНИЦИ ОТ 2б

24 май е празник на българската култура и писменост. Кирил и Методий са написали азбуката. Те са братя, които са родени в Солун. Методий е по-стар от Кирил. Имали са ученици, които създават школи.

УЧЕНИЦИ ОТ 2в

24 май е ден на азбуката. Кирил и Методий я създават. Те са двама братя от Солун. Методий е по-голям от Кирил. Създават глаголица, която е заменена от кирилицата по-късно.

УЧЕНИЦИ ОТ 4в

През 855 година учениците на Кирил и Методий идват в България. Учениците са посрещнати от Борис I. Климент

УЧЕНИЦИ ОТ 4а

На 24 май завършват първолаците. Тогава празнуваме празника на Кирил и Методий. Те създават азбуката на всички славянски народи и изпращат своите ученици (Наум, Ангеларий, Горазд, Климент, Сава) в България при Борис, който ги посреща тържествено.

създава книжовна школа в Охрид, а Наум в Преслав. Кирил и Методий са братя от Солун. Те са писали в манастири. За пръв път празникът се чества на 11 май в град Пловдив.

Анна Стайкова 11б

Книжовността – таз сила нова

Наскоро видях възрастна жена, която не можеше да чете и пише. Няма да забравя погледа ѝ, когато я накараха да се подпише върху един документ. Тя гледаше като диво животно, заобиколено от ловци. Не искам да виждам такъв поглед, затова пиша за книгата. Наричат книгата прозорец към

света и храна за душата. Всяко малко дете, отгледано с любов, обича да слуша приказки, които майка му чете за лека нощ. Това го кара да заспи с образите от книгите. След години търси подобни книги, за да ги прочете. Книгата е сила! В химна „Върви, народе възродени“ се казва „Кни-

жовността – таз сила нова“! Книгата е сила, която не оформя мускулите на тялото, а развива въображението, предизвиква чувства, гради мнение по много въпроси. С нея човек се изкачва по стълбата на живота, осъществява мечтите си! Затова най-българският празник е

празникът на книгата!

Лия Арнаудова 6б

Книгата е полет над всяко кътче – както от света, така и в човешката душа. Пленяващата и магическа сила на думите те води към познанието. Чрез книгите човек може да обогати речника си и да научи много нови неща. В днешно време изглежда много по-примам-

ливо интернет пространството, където всъщност информацията е обработена. Но дори от една единствена книга получаваме много повече, отколкото от цялото интернет пространство.

Нека докажем, че в нашия век има много любознателни млади хора, които ще спасят книгата, а оттам – и себе си!

Анна Дамгова 6б

Зорко око

Точно в навечерието на 24 май се чувстваме длъжни да обърнем внимание още веднъж на институциите, отговорни за историческите памет-

ници в нашия град. Преди много време алармирахме в нашия вестник, че в надписа на познатата на всички къща музей „Цар Освободител Александър Втори“ има правописна грешка. Тя не е поправена. Думата „къща музей“ трябва да се напише без съединителна чертица. Този музей е сред най-посещаваните в града ни – както от гости и туристи, така и от плевенчани! Да не бъдем небрежни към езика си – както ние, така и възрастните!

Иван Жунтовски 12а

Трета част

Ловец на чуждици

Продължаваме битката с чуждиците в нашия език – в случая със самите себе си, със своя собствен език и стил. Четем своите текстове с внимание и грижа за самобитността на родния си език. Сигурни сме, че на много от вас това ви звучи прекалено, но не отричайте, че в определени случаи се увеличава и забравяме българската дума. А някои дори я търсят и предпочитат.

Това са все чужди думи, които ние сме допуснали във вестника си.

Предлагам ви размисъл върху цитираните думи и текстове. Предлагам и синонимни варианти на български думи, които могат да заменят чуждиците. Отчитам, че случаите са значително по-малко отпреди, но все още ги има!

- атрактивен – привлекателен, приамлив;
- абсолютно – напълно;
- аргумент – доказателство (Макар че това е един от онези случаи, в които думата е допусната от учебници);
- старт – начало;
- фен – почитател; в музиката и радиото – слушател; в книгоиздаването – читател;
- консумация – потребление, изразходване, разход;
- популярност – известност;

- агресивен – нападателен, завоевателен, поробителски, налиташ, настъпателен, дързък, предизвикателен, настървен, свадлив, враждебен, свиреп, грубиянски, побойнически, нахакан, самоуверен;
- абсурдно – безсмислено, нелепо;
- индивидуалност – характерност, своеобразие, особеност, отличителност, отличителна черта, самобитност, самостоятелност;
- експанзивен – избухлив, несдържан, невъздържан, сприхав, раздразнителен, буен, необуздан, нервнен, завоевателен, шумен, излиятелен;
- визия – външен вид, представяне;
- елегантност – изисканост, изящество;
- компактен – сбит, плътен, заемащ

малко място;

- тенденция – влечение, склонност, проява, наклонност, идея, разбирание, мисъл, умисъл, умишленост, предумисъл, преднамереност, намерение, стремеж, стремление, цел, насока, направление;
- адекватен – еднакъв, тъждествен, равнозначен, съразмерен, съответен, съответстващ, отговарящ, подходящ, приравнен, съвпадащ;
- коректен – невъзпитан, неприличен, невежлив, неучтив, груб, неверен, нечестен, непочтен, неблагоприятен, нереден, неподобаващ, непристоен;
- афект – възбуденост, нервна възбуда, раздразнителност, възбуда, нервност, раздразнено състояние, възбуждане;
- аспект – вид, изглед, външност, физиономия, характерност, черта, облик, страна, величина, размах, мащаб;
- адаптация – натъкмяване, притъкмяване, нагаждане, приспособяване, пригаждане;
- динамика – движение, напрежение, бързина, развитие;
- идентичен – еднакъв, еднообразен, еднороден, тъждествен, същ, същият, точен, равен, сходен, подобен, приличен, съответен;
- интелигентен – просветен, образ-

Успешен старт за нашите отбори

ован, културен, начетен, схватлив, разумен, умен, способен, развит, наблюдателен;

- стандарт – образец, еднообразие, еднаквост, мерило, критерий, норма, мостра, равнище, ниво, мярка, размер, тарифа, степен, процент, част, правило;
- максимален – краен, последен, до краен предел, най-голям;
- маркетинг – пазаруване (Или поне така щях да напиша, но реших да проверя за всеки случай и се оказа, че е с две значения: 1. Проучване на пазара с оглед търсенето и предлагането на стоки. 2. Отдел в учреждение или фирма, който се занимава с възможността за пласиране на продукцията. Не е дадена българска дума, която може да я замени).

Елица Борисова 9б

Продължава от стр. 2

На ски

Искам да ви разкажа за едно много приятно преживяване тази зима. Аз бях от избраните деца, които за четири дни можеха да посетят ски пистата в Беклемето. Пистата е голяма и има много изкуствен сняг. Когато се спускаш, чувстваш как вятърът духа в лицето ти, а ти летиш като птица в небето. Наоколо е бяло и чисто. Преживяването е неопишимо! Едновременно приятно и забавно.

А вечер, когато се прибирахме, аз няхах търпение да разкажа на семейството си! Казах им, че ще ми е много приятно и ще бъда доволен, ако всички отидем заедно

там. Чувствам се много щастлив и зареден с енергия за учене. Пожелавам го на всички!

Десислав Костов 4е

Дълго чаках деня на заминаването. Бях много развълнувана, когато този миг дойде. Пътуването с автобус дотам беше дълго, но забавно.

Пристигнахме преди обяд. Бялата писта ни очакваше. Оборудвахме се, запознахме се със ски учителите и започнахме обучението. Имаше и леки падания, но след тридневния обучителен курс всички задобряхме. Четвъртия ден беше състезанието – аз не спечелих, но се радвам, че бях от участниците. Всеки от нас получи грамота. Научих се да карам ски и си обещах пак да посетя ком-

плекса.

Натали Георгиева 4в

В студените зимни дни, когато навън нямаше игри, в училище се разнесе новината за ски училището. От всеки клас избираха по пет късметлии, които вместо да учат уроци, ще бъдат сред природата и ще карат ски. Надявах се да бъда сред избраните и се случи!

Започна трескава подготовка – пробване на екипи, намиране на подходяща каска и очила... И най-после моментът настъпи. Всички бяхме много радостни!

Росица Цигуларова 4г

Само за три дни се научих да карам ски. Станах трета на състезанието и много се зарадвах. Това е моят първи медал. За мен това е голям успех. Много съм горда с

това постижение, защото този спорт е новост за мен. Благодарна съм, че това снежно приключение се случи точно на мен!

Яна Янева 4г

Първият ден мина много добре. Повечето неща, които ни казаха, бяха скучни инструкции и правила, но трябва да се спазват, защото може да стане нещо лошо. В същия този ден се учехме да падаме и ставаме и вървяхме на елхичка. Вторият и третият ден бяха страхотни. Спускахме се от върха на пистата – заобикаляхме конуси, минавахме под щеки, завирахме... Много ми беше притеснено в четвъртия ден. Състезанието беше следното – трябваше да направим слалом. Първи бяха момичетата, а след тях – момчетата. Крещяхме, скачахме,

пляскахме и се забавлявахме. Аз бях първа, но местата нямат значение, защото всички ние бяхме победители.

Александра Лакова 4б

Мислех си, че да караш ски, е лесно, но още от първия ден разбрах, че е трудно и не ми хареса. Падах, ставах, но в края на деня научих основните неща. Втория ден вече ми хареса, защото се научих да се спускам и спирам. Забавно е да караш ски и това е най-хубавият зимен спорт!

Цвети 4а

На мен много ми хареса и си прекарах чудесно. Учителите бяха добри с нас и според мен всички се справиха отлично. Трудно е да караш ски, но като се научиш, е много приятно!

Виктория 4д

Скъпи приятели, Иван и Йоана!

Дойде времето и на вашето завършване. През всички тези години на списване във вестника вие обичахте да пишете материали за абитуриентите. Сега вие сте тези абитуриенти. Предполагам, че не ви се завършва. Да, това ще е промяна на целия ви живот. Знам, че учите тук от първи клас, а и живеете наблизо, свикнали сте с ритъма на ежедневието си. Всичко това ще се промени тотално много скоро. Но спокойно! Поне ви очакват нови познания, знания и преживявания. Тук вече няма какво толкова да ви изненада, нали? Вие сте ветерани! Хора, които никога не са били пасивни и неутрални, а с мнение, позиция и разностранни интереси. Затова обичам да

общувам с вас. Вие сте от най-запомнящи се лица на випуск 2019! Догодина ще трябва да вложим двойни усилия в писането на вестника, защото ще липсват вашите продуктивни идеи. И двамата имате свой уникален стил и вкус, също така особено чувство за хумор, което ви отличава. Приемате предизвикателства и обръщате внимание дори на най-малкия детайл. Хубавото е, че сте толкова всеотдайни и към другите си занимания, и към приятелите си! Не съм сигурна дали е така, но вашият випуск изглежда един от най-задружните. Помнете се, поддържайте връзка и се уважавайте, въпреки всичко и въпреки всички. Това са много години за-

едно, много споделени моменти, хубави и лоши, които обаче са ви изградили като хора. Иване, приятелю, ще е странно да не те виждам толкова често. Не знам как, но хобитата ни постоянно ни срещаша на едно и също място по едно и също време. Ще ми липсваш. Аз вярвам в теб и ти пожелавам да не се променяш, а само да бъдеш упорит и да вярваш в успеха. Той сам ще те настигне. Йо, бъди все така смела и заявена личност. Продължавай да отстояваш себе си и не изневерявай на вкуса си. На добър час! Честито завършване! Забавлявайте се и се наслаждете на мига!

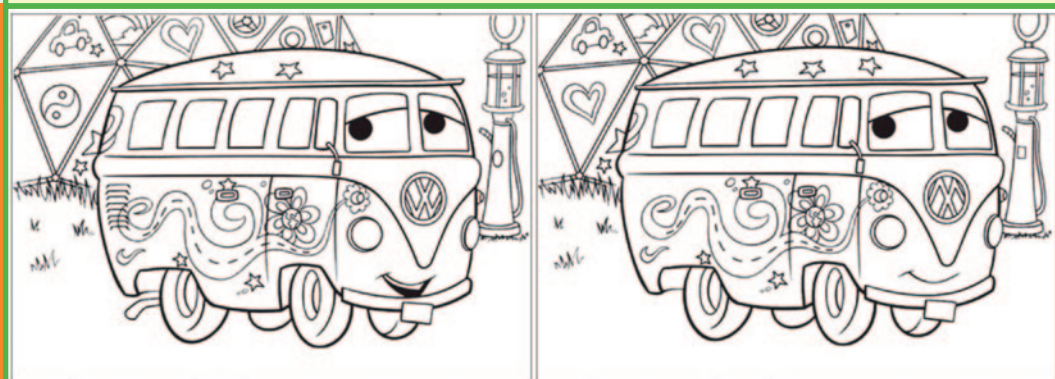
Камелия Григорова 11б

Вълнуваща среща с поетесата Витка Витанова

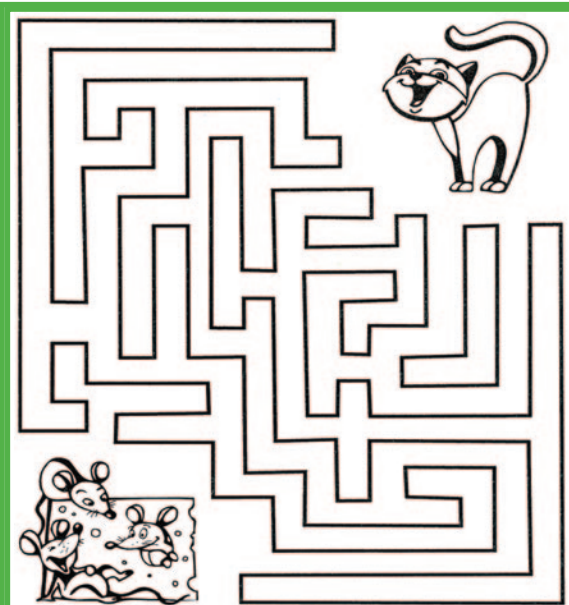
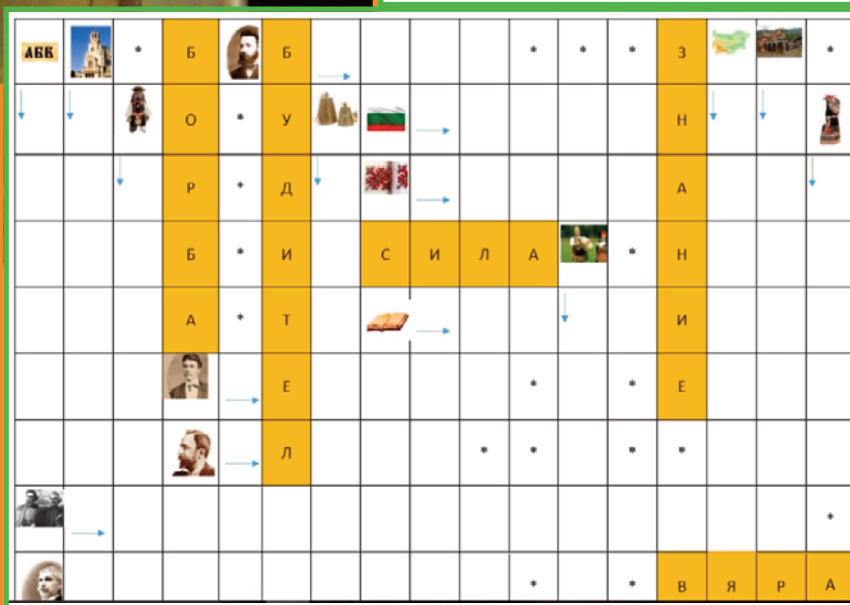
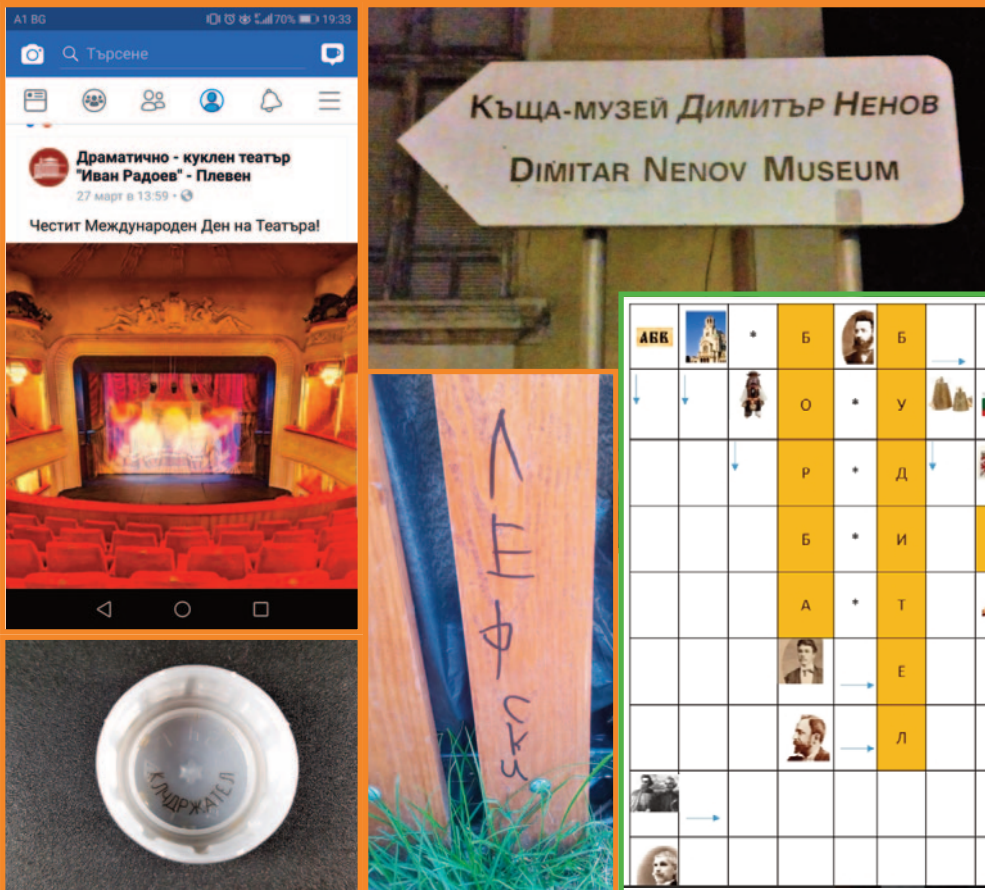
Второкласниците от нашето училище разговаряха с поетесата Витка Витанова. Те знаят името ѝ от учебната тетрадка по български език, където е поместено нейно произведение. След като чува вълнуващия ѝ разказ, учениците провериха знанията и съобразителността си чрез нейните авторски гатанки. Получиха и нови книжки с автограф.

Открий седелите разлики

Открий грешките

Спортуваме – не само за здраве, а и за победи

Какво показват резултатите за нашите отбори в Ученическите игри

Волейбол

В Общинското първенство по волейбол за 8-10 клас отборът на девойките зае второ място след три убедителни победи и една загуба.

Юношите заеха първо място след отлична игра и оспорван мач на финала срещу МГ „Гео Милев“. На Областното първенство останаха втори.

Лека атлетика

Отлично се представиха девойките ни 11-12 клас, които естествено заеха първото място. Юношите в същата възрастова група се класираха на трето място.

Отборът ни по лека атлетика 5-7 клас след поредица успехи продължава в зоналното първенство.

Първото ни посещение в Медицинския университет

Впечатления споделят деветокласници

Щом прекрочихме прага на университета, веднага грабнаха вниманието ни чудесните стъклописи. Посрещна ни д-р Маринова. Нашият урок започна с разглеждане на музея на университета, където бяхме много впечатлени от човешките органи, запазени в стъкленици с формалин. Госпожа Ралчева проверяваше нашите знания по анатомия, а ние естествено отговаряхме точно и коректно. После отидохме в дисекционните зали, където д-р Маринова ни изнесе лекция за балсамираното човешко тяло. Беше ни дадена възможността да се запознаем с всичко отблизо. Когато си тръгнахме, осъзнахме, че ние, учениците от 9в клас, сме имали един необикновен урок, който ще помним!

Виктория Хлебарова 9в

Баскетбол

Момичетата ни 11-12 клас стигнаха до зонално първенство, където станаха трети.

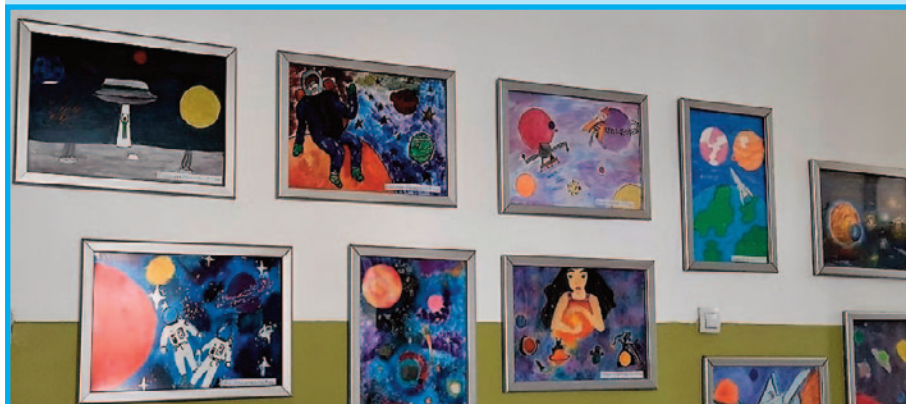
Тенис на маса

Девойките ни 8-10 клас са най-добри в областта и продължават в зонално първенство.

Отбелязахме Деня на космонавтиката

В навечерието на Световния ден на авиацията и космонавтиката ученици от 5-8 клас подредиха тематична изложба.

Редакционен екип

Иван Жунтовски, Йоана Кирилова, Виолета Антонова, Камелия Григорова, Анна Стайкова, Християна Тасева, Миглена Бурова, Илейн Иванова, Виктория Енева, Зина Махмудова, Елица Борисова, Людмила Венциславова
Предпечат – Йончо Йончев
Редактор-консултант – Радинка Иванова
гр. Плевен ул. "Иван Вазов" № 46, тел.: 064/822 280
el_vestnik@abv.bg; suivanvazov.com

Броят е редакционно приключен на 24.04.2019г.

Издава: ЛАБЕЛ ООД - гр.Плевен
Предпечат: FFDprepress.com
Печат: FFDprint.com

Хартия: www.ema-bg.com
Тираж: 1000